

РЕШЕНИЕ

№ 5834

гр. София, 15.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5952** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на директора на дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област, чрез процесуален представител юрк. Пл. П., срещу решение от 12.11.2020 г., постановено по н.а.х.д.№ 4975/2020 г. от СРС, НО – 108-ми състав.

С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № 22-006559/18.03.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“-Софийска област, с което, на основание чл. 413, ал.2 от Кодекса на труда /КТ/, на [фирма],ЕИК:[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева, за нарушение на чл. 5, ал.1, т.1а от Наредба № РД-07-3/17.07.2014 г. за минималните изисквания за микроклимата на работните места.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно. Спазени са разпоредбите на чл.42 и чл.57 ЗАНН и не са допуснати визиранияте от районния съд процесуални нарушения. В съдебно заседание жалбата се поддържа от юрк. М., която моли съда да отмени въззивното решение и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът „, [фирма] се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата като неоснователна и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Представени са писмени бележки.

Представителят на СГП счита, че жалбата е неоснователна.

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да отмени наказателното постановление районният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения на чл.42, т.4 и ч.57, ал.1, т.4 ЗАНН – крайно недостатъчно описание на нарушението.

Този извод е правилен.

В чл.5, ал.1 от Наредба № РД-07-3/2014 г. са посочени оптималните гранични стойности за температурата на въздуха чрез минимални и максимални стойности. Тези стойности са различни в зависимост от характера на физическата работа, разделени на три категории - лека, средна и тежка физическа работа. В НП е посочено, че температурата е измерена в различни помещения – офис, склад, търговска зала, каси и др., като температурните стойности са между 16,4 и 18,6 градуса по Ц.. При тази фактическа обстановка обосновано районният съдия е приел, че описанието на нарушението не отговаря на изискванията на чл.42,т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. В различните помещения, в които е измерена температурата, характерът на физическата работа е различен - може да бъде от всяка една от трите категории – лека, средна и тежка физическа работа. В НП обаче не са посочени нито категорията на физическия труд във всяко отделно помещение, нито съответните температурни изисквания за този вид работа. Допуснатото процесуално нарушение е съществено и обуславя отмяната на оспореното НП.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. Страните не са представили списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страните от правото да искат изменение на решението в частта на разноските.

С оглед изхода на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция - юрисконсултско възнаграждение. Съобразно изискванията на чл.63, ал.5 от ЗАНН същото следва да се определи по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, във вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100 лева.

На касатора не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК , вр. с чл. 63,ал. 1, изр. 2 от

ЗАНН, Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 12.11.2020 г., постановено по н.а.х.д.№ 4975/2020 г. от СРС, НО – 108-ми състав.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“-С., [улица], да заплати на [фирма] ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], кв. С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100/сто/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: